

אין כאן דבר חוץ מאש

העתיד הקרוב

ועדין יפות הנערות
שמחכות לאוטובוסים,
ויפות הנשים
המחכות מרב שנתיהן.

שם על רגל חשופה
כף יד טבעה סימן פרסה.
היא תשא את המזל אתה,
סוסה דוהרת בלי רוכב.

לא תדרס כמו יונה
לא תפל המומה כיונה,
לא חבטת רכב כבד בגופה
בצמת הומה.

כי רק זה העתיד הקרוב:
האוטובוס יעבר את העקול
בשמש יוני.

אני עם הנערות,
אני עם הנשים,
ידי לוחצת את ירכי למזל.

Caveat Emptor

היא נִסְתֶּה לא לְקַחַת אֶת זֶה אִישִׁית.

היא לְקַחַה אֶת זֶה אִישִׁית.

בְּאַגְרוֹף הַחֶזֶק הַכֶּסֶף הַזֶּה.

היא שְׂכָחָה לומר:

רְאִיתָן הֵיכֵן אֲנַחְנוּ גָרִים.

אֵין כָּאֵן דְּבַר חוּץ מֵאֵשׁ.

לְנֶגֶד עֵינֵיהֶן הִתְחַפְּשָׁה לְמִישֵׁהי אַחֶרֶת,

אִשָּׁה צְעִירָה יוֹתֵר וְנִרְגָּשָׁת,

חֶפֶה מְחֻטָּא.

בַּחֵם שְׁעוֹת אוֹתוֹת

הֵן יָכְלוּ לְרַאוֹת בְּאֵשׁ

יוֹתֵר מִשְׁהִיתָה מִבְּקֻשָּׁת.

היא קִנְתָּה כָּל מָה שְׁמָכְרוּ לָהּ

בְּאַרְץ שְׁלָנוּ שְׁקָרָה,

הִלְהִבָּה יְקָרָה מִהֶקְרָח.

זֹאת חֲלִיפָתָה –

מִים לְאַרְץ רוּוִיָּה,

כּוֹיָה תַּחַת הַלְשׁוֹן.

הַחֹדֶר קָרֵן וְהַנָּשִׁים

מִצְמָצוּ בְּכֶסֶף וְקוֹרֵל.

עַל פְּנִיָּה עֶבֶר צֵל הַשּׁוֹר.

הַכֹּל זָהָר,

הַכֹּל הַכְּאִיב,

הַכֹּל חֲרָטוֹת.

רק עוֹד פַּעַם אַחַת

הָיָה מֵאַחֵר מְדִי

לְהוֹנֶהֶר.

איך תגזרי לבד את הפוני

תחלה תפרץ מגפה,
לא תדעי מה לומר לביתך.
תאמיני כשיספרו לך
שהדולפינים שוחים בתעלות של ונציה,
שהאור מתוק,
שהדבורים חזרו,
שבני האדם עומדים ללמד את הלקח
פעם נוספת.

לא תרבי בעציצים, לא תלמדי לאפות לחם,
בבת אחת כלם יראו לך כמו צפרי קוקיה
ששכחו לנטש בזמן.
תביטי בראי ותראי:
הקוקיה חזרה.
ידעת מראש שתשתגע,
ידעת מראש מי תעמד שם.

תקפלי מחדש ערמת בגדים שאינה זוכרת
מי לבשה ולמה.
אבק יצטבר בפנות,
תזכרי שמרבית האבק הוא עור אנושי,
תארזי שקים עם פסטה וארז ושמן.
מישהו עומד לכתב את זה
ולא את.

העיר תהיה ריקה וכעורה,
כל השלטים ימכרו משהו ששכחת,
שוב דיוקן עצמי במראה ישרה.
זוג מספרים ישתקף בראי.
בארצך נפוצים ארבעה סוגים של קוקיה,
אף אחת לא תגדד דרומה.
שמן יכתב על המראה משמאל לימין.

אֶצֶל בְּנֵי הָאָדָם דּוֹקָא הָאֵף
דּוֹמָה לְמִקּוּר.

בְּחֻשְׁבוֹן אַחֲרוֹן אֶפְשָׁר
שְׁלֹא תִגְזְרִי אֶת הָאֵף,
וְהִנֵּה לְמִדָּת
לְגֹזֵר לְבַד אֶת הַפּוֹנִי.